

Zaitsev Oleksandr,
Associate Professor, Candidate of Economic Sciences,
Sumy State University,
Balatsky Academic and Scientific Institute of Finance, Economics and Management,
E-mail: zavdnevniki@ukr.net

OBJECTIVE VALUE OF COMMODITIES, ITS DEFINITION AND MEASUREMENT

John Maynard Keynes in his «The General Theory of Employment, Interest and Money» wrote at the beginning of «Chapter 4. The Choice of Units»: «...we shall be occupied with an attempt to clear up certain perplexities...» and onward: «...firstly, the choice of the units of quantity appropriate to the problems of the economic system as a whole...». Hereinafter J. M. Keynes criticizes Professor Pigou because «...he is covertly introducing changes in *value* (Keynes's mark)». Then Keynes wrote a very important thought: «I believe that the concept at which Professor Pigou is aiming is the right and appropriate concept for economic analysis. But, until a satisfactory system of units has been adopted, its precise definition is an impossible task» [1, Keynes, 1936]. Consequently, the value exists, that Professor Pigou stated and J. M. Keynes didn't reject, but has not yet been measured and, thus, cannot be used in practice.

The measurement of value which is not measured in money but has another indicator will be dealt with in this article.

Nowadays value indicators have money measure, in other words they are measured only in money. The money indicator of value results from selling commodities or after payment of the delivered services. If the fact of selling a commodity or a service took place it means that their value at that time in a certain place is equal to the money sum that was paid for them. It is the essence of forming (the appearance of) the value measure.

Let us have a more attentive look.

When the commodities and services are sold there are people near them – sellers and buyers. It is they who agree upon the value quantity in the form of money. Therefore, in the first place, money value is the result of agreement among people at the moment of purchase / sale of commodities or services. No doubt, this agreement is influenced by a lot of other factors but, as a result, it is the agreement between a seller and a buyer that is the factor determining the money value quantity finally. That is why we will call such a value of commodities and services the subjective value.

However, there is another assessment of value of commodities and services that does not depend on the human agreement, that does not depend on the convention among people, that is abstracted from human desires. Let us call such a value the objective value.

Such value assessment was mentioned by the peer of the realm, Professor of Anatomy and Music, Doctor of Physics, an inventor of the copying machine, a person who acquired medical education in the universities of Leyden, Paris and Oxford – William Petty (1623-1687). He distinguished the so-called “political” and “natural prices”. Under “political prices” Petty understood constantly changing market prices, and under “natural” ones a certain amount of labour is meant that is spent on producing commodities. Then Petty’s term «political prices» is a subjective value, and his term «natural prices» is an objective value, in our formulation.

At the same time with Petty and independently of him French subject Pierre Boisguillebert (1646-1714) differentiated a market price and “true price” in his works. He thought that the true value is natural, determined by labour spent on the commodity production while “market prices” are random. Boisguillebert determined its quantity by labour time. “A true value” was assumed as a basis of the balanced exchange by Boisguillebert. So, Boisguillebert’s «market price» is a subjective value and his «true value» is characteristic of the objective value.

Adam Smith (1723-1790), philosopher and economist, studied at the universities of Glasgow and Oxford, headed the chair of Philosophy at Glasgow university, taught ethics, law, politics and political economy. David Ricardo (1772-1823) studied at the trading school in Amsterdam. He studied mathematics, physics, chemistry, geology, theology, literature independently. He was a member of the Guiding Committee of London bourse, was elected a sheriff twice, was a member of the British parliament. Both Ricardo and Smith considered that commodities form their exchange value from two sources – their scarcity and amount of labour that are necessary for their assumption. There are commodities whose value is determined exclusively by their scarcity (sculptures, pictures, rare books, coins). The value of these commodities is not determined by the amount of labour spent on their production, it changes depending on tastes, desires and financial means of a consumer. But their amount is slight in the general mass of commodities. According to Smith and Ricardo the exchange value of the major mass of commodities is determined by the amount of labour. It should be mentioned that Smith and Ricardo have another point of view. In their opinion, during the exchange the price of commodities is formed by two factors: both by scarcity, i. e. demand and supply, and amount of labour spent on their production. In other words, subjective value and objective value participate together in forming the money price.

Karl Marx (1818-1883) in his book “Capital” [2, Marx, 1867], [3, Marx, 1887] thought the value that is measured by the amount of labour (objective value — *our explanation*) to be a basis, a core of economic processes. Hence, Marx stated that market prices (subjective value — *our explanation*) increase or recede as a result of being influenced by the objective value. Afterwards

the followers of K. Marx's economic doctrine began to call his economic concept the labour theory of value.

The major question an answer to which was sought both by opponents and supporters of the labour theory of value remains and has always been the following one. How should the commodity value be measured quantitatively? The supporters answered in such a way. Since the commodity value is produced by labour, the quantity of value is measured by the amount of labour spent during commodity production, and labour was measured quantitatively by labour time, i. e. by working hours. In practice, the time of work was calculated. For example, a worker was working for 8 hours at the enterprise, so he transferred the value equal to 8 hours onto the production. Then the opponents raised reasonable objections. Does it turn out that a blacksmith who was working for 8 hours with a mechanic hammer and a security guard who was checking workers' arrival to a job place and their leaving it produced the same value? The supporters answered that blacksmith's labour is complicated, and the complicated labour produces a greater value for a time unit than the simple labour. But after such an answer it would be necessary to show numerically, by figures and calculation how the blacksmith could get a greater value for 8 hours of his work than for 8 hours of the security guard's work. Besides there is something unambiguous with the security guard's labour. No doubt, the security guard's labour is simpler in comparison with the blacksmith's labour. To put it differently, for 8 hours of work the security guard spends less amount of labour than the blacksmith. But compared with the cleaner's labour the labour of the security guard is more complicated or perhaps not complicated, how should it be defined?

The basis of the labour theory of value is Karl Marx's work «Capital» that is recognized both by the supporters and opponents of this theory. In Volume One, Chapter One, Section 1 - The Two Factors of a Commodity: Use-Value and Value Marx wrote a formula according to which the value became numerically calculated. We quote the paragraph where this verbal formula is suggested, first, in the source language because Marx wrote his work in his native German. «Ein Gebrauchswert oder Gut hat also nur einen Wert, weil abstrakt menschliche Arbeit in ihm vergegenständlicht oder materialisiert ist. Wie nun die Größe seines Werts messen? Durch das Quantum der in ihm enthaltenen "wertbildenden Substanz", der Arbeit. Die Quantität der Arbeit selbst mißt sich an ihrer Zeitdauer, und die Arbeitszeit besitzt wieder ihren Maßstab an bestimmten Zeiteilen, wie Stunde, Tag usw.» [Marx, 1867]. This quotation was translated into English in the following way. «A use value, or useful article, therefore, has value only because human labour in the abstract has been embodied or materialised in it. How, then, is the magnitude of this value to be measured? Plainly, by the quantity of the value-creating substance,

the labour, contained in the article. The amount of labour, however, is measured by its duration, and labour time in its turn finds its standard in weeks, days, and hours» [3, Marx, 1887].

In the English translation there is an essential discrepancy. In the last sentence of the German text it goes about conversion of labour time (Arbeitszeit) by means of scale (Maßstab) into time parts (Zeitteilen) such as an hour, a day (Stunde, Tag). It is written in the English translation that «...labour ... is measured by its duration and labour time in its turn finds its standard in ... days, and hours». In our opinion, the English term “standard” does not correspond to the German «Maßstab» in this context and changes the content of the German relation. Evidently, the word “scale” that, we think, emphasizes the necessity of converting “labour time” into usual time parts should have been employed instead of “standard”. This “scale” is similar to that “scale” on the geographic maps, the only difference is “scale” for distances on the maps and “scale” for time in our case. Let us translate this inaccurate sentence from German into English differently, but correctly in sense. The translation is the following. «The amount of labour, however, is measured by its time intervals, and labour time in its turn finds its scale in certain parts of usual time, such as an hour, a day, etc.».

In such relation the mechanism to measure the value magnitude by means of labour time becomes clear. It is pointed out that labour time is converted by means of a scale into astronomic time usual for us, or into solar time that is the same. What can it mean? Apparently, it means that “labour time” and “astronomic (solar) time” are not the same indicator. In order to get labour time in the measurement that is clear for us (in solar time units) it should be converted in a particular way by means of some indicator that is connected with the solar time. In other words, labour time is not solar time, it is not the time we use in everyday life, it is not the time a mechanic or electronic watch shows. Solar time is only a constituent of the indicator “scale”.

Time is an indicator of movement that is constantly repeated. Every morning the Sun rises, and the interval between this sunrise and the next one is considered a solar day. Division of a solar day into 24 parts gives rise to an indicator – one hour. An hour is divided into minutes and seconds. All these indicators are connected with the Sun movement and that is why they are called astronomic or solar time. The Moon revolves around the Earth, to put it differently, the Moon repeats its movement around the Earth, so there is lunar time. There are also Martian time and Jupiterian time. It should be stressed that time characterizes the repeated movements of an object that has such a movement repeating itself. The repeated movements should not be similar. Repetitions different in duration are also a time sign of such an object. It is known that the Moon slows down its movement around the Earth, but lunar time is going on. The duration of a lunar month does not change, however, lunar month scale to earth’s year changes.

A person has his own movement indicator that is constantly repeated. These are heartbeats that are constantly repeated. The heartbeat is time of a human life. But we calculate time of a human life not by heartbeats but by the Earth movements around the Sun, i. e. years. However, solar (earth's) time does not substitute human time. When time in the form of heart movement stops other types of time are not used by a person any more. One can assert that the sum of heartbeats during the whole life is an indicator of a person's life time. On the other hand, person's heart movements are characterized by his pulse.

Therefore, the sum of pulse beatings during person's labour is an indicator of person's labour time.

It is the sum of pulse beatings during the particular labour that is a numeric indicator characterizing the quantity of value transferred onto a commodity. Measuring human labour by means of labour time becomes numerically characterized and simply defined when the method of counting the sum of person's pulse beatings during his work is used. Currently this method is widely used in sport and space medicine to plan, define and portion work. It is high time to use it in economic calculations.

The indicator of the total pulse value defines the sum of person's pulse beatings during the time of his work. The pulse rate from 60 to 80 heartbeats per minute is taken as computing origin. The indicator, for example, "80 heartbeats per minute" is a scale that transfers labour time into usual solar time, i. e. 80 heartbeats are equal to one usual minute.

Concrete types of labour can be divided into groups depending on the burden using pulse rate as an indicator. In 1963 in Great Britain Brown and Growden investigated industrial workers connected with Slough Industrial Health Service and published such data in «Slough Scales» - dependence of pulse rate (heartbeats per minute) on labour burden: an easy work – 60 – 100, moderate work – 100 – 125, hard work – 125 – 150, very hard work – 150 – 175 heartbeats per minute [4, Vinogradov, 1969, p. 156]. In 1967 a group of scientists from France, Switzerland and Belgium published a book «Physiologie du travail (ergonomie)» by J. Scherrer [5, Scherrer, 1967]. In this book H. Monod and M. Pottier give such a classification of works according to heartbeat rate: very easy work – up to 75, easy work – 75 – 100, moderate work – 100 – 125, hard work – 125 – 150, very hard – 150 - 175, extremely hard work – more than 175 heartbeats per minute [6, Scherrer, 1973, p. 204]. A lot of examples of such investigations can be given.

Let us come back to a blacksmith and a security guard and calculate the value, i. e. the amount of labour they transfer onto the production of their enterprise.

Let blacksmith's pulse rate be fixed at the level of 130 heartbeats per minute during his work. Then the total number of pulse beatings per usual astronomic (or solar) hour of his work will be equal to 7800 beatings (130 heartbeats per minute \times 60 minutes = 7800 heartbeats). For a shift,

for 8 astronomic hours of his work the pulse beatings are equal to 62400 heartbeats (7800 heartbeats per hour \times 8 hours = 62400 heartbeats). Provided that scale of an easy work is assumed at the level of 80 heartbeats per minute the amount of blacksmith's labour is equal to 780 minutes (62400 heartbeats : 80 heartbeats per minute). If we convert 780 minutes into hours we will get that the quantity of blacksmith's labour will be equal to 13 hours (780 minutes : 60 minutes per hour = 13 hours) for 8 hours of astronomic earth's blacksmith's labour time.

Let us assume the security guard's pulse rate to be at the level of 100 heartbeats per minute. Then for an astronomic hour of his work the total number of pulse beatings will be 6000 heartbeats (100 heartbeats per minute \times 60 minutes = 6000 heartbeats). For a shift, for 8 astronomic labour hours the quantity of pulse beatings will be 48000 heartbeats (6000 heartbeats per hour \times 8 hours = 48000 heartbeats). Provided that scale of an easy work is assumed at the same level of 80 heartbeats per minute the amount of security guard's labour is equal to 600 minutes (48000 heartbeats : 80 heartbeats per minute). If we convert 600 minutes into hours we will get that the quantity of security guard's labour will be equal to 10 hours (600 minutes : 60 minutes per hour = 10 hours) for 8 hours of astronomic earth's blacksmith's labour time.

The amount of labour is calculated easily in a similar way, so is the value. However, one should remember that the amount of labour calculated in such a way is the value only of direct labour at the concrete enterprise; it is an indicator that is marked as $(m+v)$ in the classical political economy. When we transfer the magnitude of value on the production from means and objects of labour, i. e. when (c) is found and added to $(m+v)$, the commodity value is determined. In order to determine the exchange commodity value another way of calculating the value is employed, although the mechanism mentioned above underlies it.

The mechanism of calculating the objective value of commodities that is measurement of the amount of labour by the sum of pulse beatings has been a controversial thesis so far. The value has not been connected with person's heartbeats by anybody yet. However, dependence of the pulse rate on the difficulty of work is a natural fact. So such a phrase of K. Marx from his "Capital" becomes very interesting and very clear. In Chapter Nine: The Rate of Surplus-Value, Section 3. Senior's «last hour» Marx wrote at the end of the last paragraph but one: «On the other hand-man's heart is a wonderful thing, especially when carried in the purse...» [3, Marx, 1887].

Therefore, firstly, the value is determined quantitatively and calculated.

Secondly, the value calculated in such a way cannot be artificially increased or reduced. It is a really objective indicator that does not depend on the desires and opinions of people.

Thirdly, theoretical researches have shown that the objective value begins to change before the money indicators start changing. We assume that we have found a new mechanism of early diagnostics of economic processes. But it requires practical check.

Fourthly, the objective value can and, in our opinion, must be used in economic and financial calculations alongside with the pecuniary valuation.

The answers to the questions how to use the objective value alongside with subjective indicators of value and what it will result in are future trends of our research.

In conclusion, I would like to express gratitude to Mrs. Baranova without whom this article could not be published in English.

REFERENCES

1. Keynes J. M. *The General Theory of Employment, Interest and Money*. Macmillan Cambridge University Press. 1936.

[See: <https://www.marxists.org/reference/subject/economics/keynes/general-theory/>].

2. Marx K. *Das Kapital. Kritik der politischen Ökonomie*. Band I. Hamburg. 1867. [See: http://www.mlwerke.de/me/me23/me23_000.htm].

3. Marx K. *Capital. A Critique of Political Economy*. Volume I. England. 1887. [See: <https://www.marxists.org/archive/marx/works/1867-c1/>].

4. Vinogradov M. *Rukovodstvo po fiziologii truda*. Moskva. 1969, p. 408.

5. Scherrer J. *Physiologie du travail (ergonomie)*. Paris. 1967.

6. Scherrer J. *Fiziologiya truda*. Moskva. 1973, p. 496.

Bibliographic description: Zaitsev, O. Objective value of commodities, its definition and measurement [Text] / O. Zaitsev // Scientific Letters of Academic Society of Michal Baludansky. — 2016. — Volume 4, № 6, — P. 184 — 186.

Зайцев Александр Васильевич,
к.э.н., доцент кафедры финансов и кредита,
Сумский государственный университет,
учебно-научный институт финансов, экономики и менеджмента имени Олега Балацкого.
E-mail: zavdnevniki@ukr.net

ОБЪЕКТИВНАЯ СТОИМОСТЬ ТОВАРОВ, ЕЁ ОПРЕДЕЛЕНИЕ И ИЗМЕРЕНИЕ

Джон Мейнард Кейнс в своей «Общей теории занятости, процента и денег» (1936 г.) в начале «Главы 4. Выбор единиц измерения» писал: «...мы попытаемся внести ясность в некоторые запутанные вопросы...» и далее говорит об одном из таких вопросов: «... во-первых, выбор единиц измерения, пригодных для исследования экономической системы в целом...». Далее Д. М. Кейнс критикует профессора Пигу в связи с тем, что «... он вводит в завуалированном виде измерения в *стоимости* (выделено Кейнсом)». Затем Кейнс написал очень важную мысль: «Я полагаю, что понятие, которое хотел бы сформулировать проф. Пигу, имеет смысл и необходимо для экономического анализа. Но, пока не будет принята удовлетворительная система измерений, точное определение этого понятия — задача неосуществимая» [1, с. 39-41]. Следовательно, существует такой показатель, о котором говорит А. С. Пигу, и Д. М. Кейнс такой показатель не отвергает, но, так как такой показатель до сих пор не измеряется численно, то он, следовательно, не может быть использован в экономической практике.

Об измерении стоимости, которая измеряется не деньгами, а имеет другой индикатор (показатель) измерения, — будет идти речь в этой статье. В настоящее время стоимостные показатели имеют денежную меру, другими словами они измеряются только деньгами. Денежный показатель стоимости появляется в результате продажи товаров или после оплаты представленных услуг. Если факт продажи товара или услуги произошёл (имел место, был), то это значит, их стоимость в данном месте в это время равна сумме денег, которую за них заплатили. Такова суть формирования (появления) денежной меры стоимости.

Давайте посмотрим более внимательно.

Когда продаются товары и услуги, то рядом с ними находятся люди — продавцы и покупатели. Это они договариваются о величине стоимости в виде суммы денег. Следовательно, в первую очередь, денежная стоимость — это результат согласия между людьми в момент купли/продажи товаров или услуг. Несомненно, на это согласие влияет много других факторов, но в итоге, именно согласие между продавцом и покупателем является завершающим фактором, который определяет величину денежной

стоимости окончательно. Поэтому мы будем называть такую стоимость товаров и услуг субъективной стоимостью.

Однако, есть и другая оценка стоимости товаров и услуг, которая не зависит от человеческого согласия, которая не зависит от договора между людьми, которая не зависит от желаний людей. Такую стоимость назовём объективной стоимостью.

О такой оценке стоимости говорил пэр Англии, профессор анатомии и музыки, доктор физики, изобретатель копировальной машины, человек, получивший медицинское образование в университетах Лейдена, Парижа и Оксфорда — Вильям Петти (1623-1687). Он различал так называемые «политические» и «естественные цены». Под «политическими ценами» Петти понимал постоянно изменяющиеся рыночные цены, а под «естественными» — определенное количество труда, затраченного на производство товаров. Исходя из нашей формулировки терминов «политические цены» у Петти — это субъективная стоимость, а его «естественные цены» — объективная стоимость.

В одно время с Петти и не зависимо от него подданный Франции Пьер Буагильбер (1646-1714) в своих работах также различал «рыночную цену» и «истинную стоимость». Он считал, если «рыночные цены» — случайны, то «истинная стоимость» закономерна, определяется трудом, затраченным на производство товара. Её величину Буагильбер определял рабочим временем.

«Истинную стоимость» Пьер Буагильбер принимал за основу пропорционального обмена. Таким образом, Буагильберовы «рыночные цены» — есть субъективная стоимость, а его «истинная стоимость» характеризуется нами как объективная стоимость.

Адам Смит (1723-1790), философ и экономист, учился в университетах Глазго и Оксфорда, в университете Глазго возглавлял кафедру философии, преподавал этику, право, политику и политическую экономию. Давид Рикардо (1772-1823) учился в торговой школе Амстердама. Самостоятельно изучал математику, физику, химию, геологию, теологию, литературу. Был в составе руководящего комитета Лондонской биржи, дважды избирался шерифом, был членом английского парламента. Рикардо, также как и Смит, считали, что товары свою меновую ценность формируют из двух источников — редкости и количества труда, которое необходимо для их присвоения. Существуют товары, ценность которых определяется исключительно их редкостью (скульптуры, картины, редкие книги, монеты). Ценность этих товаров не определяется количеством труда, затраченного на их изготовление, и изменяется в зависимости от вкусов, желаний и финансовых возможностей потребителя. Однако, их количество в общей массе товаров незначительно. По мнению Смита и Рикардо меновая ценность преобладающей массы товаров определяется количеством труда.

Заметим, что у Смита и Рикардо уже иная точка зрения. По их мнению, цена товаров при обмене формируется двумя факторами: и редкостью, т. е. спросом и предложением, и количеством труда, которое затрачено на их производство. Другими словами субъективная стоимость и объективная стоимость участвуют в формировании денежной цены совместно.

Карл Маркс (1818-1883) в своей книге «Капитал» [2], [3] считал, что стоимость, которая измеряется количеством труда (это и есть объективная стоимость в нашем терминологическом обозначении), является основой, стержнем экономических процессов. Исходя из этого, Маркс утверждал, что рыночные цены (субъективная стоимость — в нашем терминологическом обозначении) падают или растут в результате действия на них объективной стоимости. Последователи экономического учения К. Маркса впоследствии стали называть его экономическую концепцию теорией трудовой стоимости.

Главный вопрос, на который требовали ответ как противники так последователи теории трудовой стоимости, был в прошлом и остаётся сейчас таким. Как измерять стоимость товара количественно? Сторонники отвечали так. Поскольку стоимость товара создаётся трудом, то величина стоимости измеряется количеством труда, затраченного во время производства товара, и количественно труд меряли рабочим временем, то есть — временем работы. На практике вели подсчёт рабочего времени фактическим учётом времени работы. Например, рабочий, отработал на производстве 8 часов, следовательно, он перенёс на продукцию стоимость равную 8-ми часам. Тогда противники резонно возражали. Получается, что кузнец, который работал 8 часов у механического молота, и охранник, контролирующей вход и выход рабочих на предприятии, который работал так же 8 часов, создают одинаковую стоимость? Сторонники отвечали, что труд кузнеца является сложным, а сложный труд создаёт в единицу времени большую стоимость, чем простой труд. Но после такого ответа нужно было бы количественно, цифрами и счётом показать, как у кузнеца за 8 часов его работы может получиться стоимость больше чем за 8 часов работы охранника? Да и с трудом охранника не все однозначно. Несомненно, что по сравнению с трудом кузнеца труд охранника есть проще. Другими словами, охранник за 8 часов работы затрачивает меньшее количество труда, чем кузнец. Но по сравнению с трудом уборщицы труд охранника, возможно, сложнее, а может и не сложнее, как определить?

Фундаментом теории трудовой стоимости признаётся, как последователями, так и противниками этой теории, произведение Карла Генриха Маркса «Капитал». В книге

первой, в отделе первом, в первой главе — «Два фактора товара: потребительная стоимость и стоимость», — Маркс описал формулу, по которой стоимость становится численно рассчитываемой. Приводим дословно абзац, в котором дана эта словесная формула. Сначала на языке оригинала, потому что К. Маркс написал свою работу на своём родном немецком языке. «Ein Gebrauchswert oder Gut hat also nur einen Wert, weil abstrakt menschliche Arbeit in ihm vergegenständlicht oder materialisiert ist. Wie nun die Größe seines Werts messen? Durch das Quantum der in ihm enthaltenen "wertbildenden Substanz", der Arbeit. Die Quantität der Arbeit selbst mißt sich an ihrer Zeitdauer, und die Arbeitszeit besitzt wieder ihren Maßstab an bestimmten Zeiteilen, wie Stunde, Tag usw.» [2]. В русском переводе цитата была переведена в такой редакции: «Итак, потребительная стоимость, или благо, имеет стоимость лишь потому, что в ней овеществлён, или материализован, абстрактно человеческий труд. Как же измерять величину ее стоимости? Очевидно, количеством содержащегося в ней труда, этой «создающей стоимость субстанции». Количество самого труда измеряется его продолжительностью, рабочим временем, а рабочее время находит, в свою очередь, свой масштаб в определенных долях времени, каковы: час, день и т. д.» [3, с. 47]. Обратим внимание, что русскоязычный перевод этой цитаты достаточно точен. А на английский язык эта цитата была переведена так. «A use value, or useful article, therefore, has value only because human labour in the abstract has been embodied or materialised in it. How, then, is the magnitude of this value to be measured? Plainly, by the quantity of the value-creating substance, the labour, contained in the article. The quantity of labour, however, is measured by its duration, and labour time in its turn finds its standard in weeks, days, and hours» [3].

В английском переводе имеется существенная неточность. В последнем предложении в немецком тексте речь идёт о пересчёте рабочего времени (Arbeitszeit) с помощью масштаба (Maßstab) в части времени (Zeitteilen) такие как час, день (Stunde, Tag). В английском переводе «... labour ... is measured by its duration and labour time in its turn finds its standard-?? in ... days, and hours». По нашему мнению английский термин «standard» (в переводе на русский — стандарт, норма) в этом контексте не соответствует немецкому «Maßstab» (в переводе на русский — масштаб) и меняет смысл немецкого изложения. По всей видимости, вместо термина «standard» необходимо применить английское слово «scale» т.е. — масштаб, которое, по нашему мнению, указывает на необходимость пересчёта «labour time» в обычные части времени. Этот «scale» подобен «scale» в географических картах, только в картах «scale» для расстояния, а у нас «scale» для времени. Мы позволим себе перевести это неточное предложение с немецкого языка на английский по иному, но по смыслу правильно.

Перевод такой. «The quantity of labour, however, is measured by its time intervals, and labour time in its turn finds its scale in certain parts of usual time, such as hour, day, etc».

В таком изложении становится ясным механизм измерения величины стоимости с помощью рабочего времени (labour time). Указывается, что рабочее время пересчитывается с помощью масштаба (scale) в привычное для нас астрономическое время или, что одно и то же, солнечное время. О чем это может говорить? Очевидно о том, что «рабочее время» и «астрономическое (солнечное) время» это не один и тот же показатель. И для того чтобы получить рабочее время в понятном нам измерении (в единицах солнечного времени), его необходимо определенным образом пересчитать с помощью какого-то показателя, который связан с солнечным временем. Другими словами, рабочее время — это не солнечное время, это не то время, которым мы пользуемся в повседневной жизни, это не то время, которое показывают механические или электронные часы. Солнечное время выступает только составной частью в показателе масштаба (scale).

Время — это показатель движения, который постоянно повторяется. Каждое утро Солнце восходит, и промежуток от восхода Солнца до следующего его восхода принято считать сутками. Деление суток на 24 части порождает показатель — 1 час. Час делится на минуты и на секунды. Все эти показатели связаны с движением Солнца и потому называются астрономическим временем или солнечным временем. Луна вращается вокруг Земли, другими словами, Луна повторяет своё движение вокруг Земли, а, значит, существует лунное время. Также, существует марсианское время и юпитерианское время. Обращаем внимание, что измерение временем характеризует повторяемость движений того объекта, который имеет такое повторяющее себя движение. Не обязательно повторяющиеся движения должны быть одинаковыми. Разные по длительности повторения — тоже признак времени такого объекта. Известно, что Луна замедляет своё движение вокруг Земли, однако лунное время продолжается. Продолжительность лунного месяца не меняется, однако «scale» лунного месяца к земному году меняется.

У человека есть его собственный, присущий только человеку, философским термин — имманентный показатель движения, который постоянно повторяется. Это удары сердца, которые постоянно повторяются, пока человек живёт. Биение сердца — это человеческое время его жизни. Но общепринято считать время человеческой жизни не сердечными ударами, а движением Земли вокруг Солнца, т. е. годами. Однако солнечное (земное) время не заменяет человеческого времени. С прекращением времени в виде движения сердца другие виды времени человек уже не использует. Можно

утверждать, что сумма ударов сердца в продолжение всей жизни — это показатель времени жизни человека. С другой стороны движения сердца человека характеризуется его пульсом.

Следовательно, сумма ударов пульса во время труда человека — это показатель времени труда человека.

Сумма ударов пульса во время конкретного вида труда — это и есть количественный показатель, характеризующий величину стоимости, перенесенной на товар. Измерение человеческого труда с помощью рабочего времени становятся численно характеризуемым и просто определяемым при использовании метода подсчёта суммы пульсовых ударов у человека во время его работы. Этот метод в настоящее время широко используется в спортивной и космической медицине для планирования, определения и дозирования работы. Пришло время использовать его и в экономических расчётах.

Показатель суммарной пульсовой стоимости определяет сумму ударов пульса человека в течение времени его работы. За начало отсчета берут частоту сердечных сокращений от 60 до 80 ударов в минуту. Показатель, например «80 ударов в минуту» это и есть масштаб (scale), который переводит рабочее время в обычное солнечное время, т. е. 80 ударов пульса (сердца) равны одной обычной минуте.

Конкретные виды труда можно распределить на группы в зависимости от нагрузки, используя в качестве показателя частоту пульса. В 1963 году в Англии Brown and Growden исследовали промышленных рабочих, связанных с Slough Industrial Health Service и опубликовали в «Slough Scales» такие данные, — зависимость пульса (ударов в минуту) от рабочей нагрузки: лёгкая работа — 60-100, умеренная 100-125, тяжелая 125-150, очень тяжелая 150-175 ударов в минуту [5]. Группой учёных Франции, Швейцарии и Бельгии в 1967 году была издана книга J. Scherrer «Physiologie du travail (ergonomie)» [6]. В этой книге H. Monod and M. Pottier дают такую классификацию работ по частоте ударов сердца: очень лёгкая работа — до 75, лёгкая 75-100, умеренная 100-125, тяжелая 125-150, очень тяжелая 150-175, крайне тяжелая работа — более 175 ударов в минуту [6]. Примеров таких исследований можно привести очень много.

Теперь вернёмся к примеру с кузнецом и охранником и рассчитаем стоимость, т. е. количество труда, которую они переносят на продукцию своего предприятия.

Пусть частота пульса кузнеца во время его работы зафиксирована на уровне 130 ударов в минуту. Тогда, за обычный астрономический (или солнечный) час его работы суммарное количество ударов пульса равно 7800 ударов (130 ударов в минуту умножить на 60 минут = 7800 ударов). За смену, за 8 астрономических часов его работы, количество ударов пульса равно 62400 ударов (7800 ударов в час умножить на

8 часов = 62400 ударов). При условии, что scale простого труда принят на уровне 80 ударов в минуту, количество труда кузнеца равно 780 минут (62400 ударов : 80 ударов в минуту). Если перевести 780 минут в часы, то получается, что за 8 часов астрономического земного времени работы кузнеца количество труда кузнеца равно 13 часам (780 минут : 60 минут за час = 13 часов).

Частота пульса охранника во время его работы зафиксирована, предположим, на уровне 100 ударов в минуту. Тогда, за астрономический час его работы, суммарное количество ударов пульса равно 6000 ударов (100 ударов в минуту x 60 минут = 6000 ударов). За смену, за 8 астрономических часов его работы, количество ударов пульса равно 48000 ударов (6000 ударов в час x 8 часов = 48000 ударов). При условии, что scale простого труда принят на том же уровне 80 ударов в минуту, количество труда охранника равно 600 минут (48000 ударов : 80 ударов в минуту). Если перевести 600 минут в часы, то получается, что за 8 часов астрономического земного времени работы охранника количество труда затраченное охранником равно 10 часам (600 мин. : 60 мин. = 10 часов).

Подобным образом легко рассчитывается количество труда, а значит и стоимость. Однако необходимо помнить, что рассчитанное таким способом количество труда является стоимостью только живого труда на конкретном предприятии, и это тот показатель, который в классической политэкономии обозначается как $(m+v)$. При перенесении величины стоимости на продукцию от средств и предметов труда, т. е. при нахождении (c) и присоединении его к $(m+v)$, определяется товарная стоимость продукции. А для определения меновой стоимости товара применяется иной способ исчисления стоимости, хотя в основе лежит указанный выше механизм.

Механизм расчёта объективной стоимости товаров, которая представляет собой измерение количества труда суммой пульсовых ударов, — это пока дискуссионное положение. Стоимость с биением сердца человека ещё не связывал никто. Однако, зависимость частоты пульса от тяжести работы — это природный факт. И очень интересной и теперь понятной становится такая фраза К. Маркса в его «Капитале». В книге первой, в главе VII, разделе 3 — ««Последний час» Сениора» в конце предпоследнего абзаца Маркс написал: «С другой стороны, — сердце человека — удивительная вещь, особенно, если человек носит сердце в своём кошельке ...» [3, с.239].

Таким образом, подытожим.

Первое, стоимость количественно измеряется и рассчитывается.

Второе, таким способом рассчитанную стоимость невозможно искусственно увеличивать или уменьшать. Это действительно объективный показатель стоимости,

который не зависит от желаний и мнений людей.

Третье. Теоретические исследования показали, что объективная стоимость начинает меняться ещё до того, как начинают меняться денежные показатели. Мы предполагаем, что нашли новый механизм ранней диагностики экономических и финансовых процессов. Но это требует практической проверки.

Четвёртое, объективная стоимость вполне может, и по нашему мнению должна использоваться в экономических и финансовых расчётах в сочетании с денежными оценками.

Ответы на вопросы о том, как использовать объективную стоимость наряду с субъективными показателями стоимости и к каким результатам это приведёт — и есть дальнейшее развитие нашего научного исследования.

В завершение хочу выразить глубокую благодарность кандидату филологических наук, доценту кафедры теории и практики перевода СумГУ Барановой Светлане Владимировне, без помощи которой эта статья не могла бы выйти на английском языке.

Ссылки:

1. Keynes J. M. The General Theory of Employment, Interest and Money. 1936. [To look: <https://www.marxists.org/reference/subject/economics/keynes/general-theory/>].
2. Marx K. Das Kapital. Kritik der politischen Цкономie. Band I. 1864. [To look: http://www.mlwerke.de/me/me23/me23_000.htm].
3. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. // Маркс К., Энгельс Ф., ПСС, Гос. изд-во полит. лит-ры, — М., 1960 г., Т. 23, 812 с.
4. Marx K. Capital. A Critique of Political Economy. Volume I. 1887. [To look: <https://www.marxists.org/archive/marx/works/1867-c1/>].
5. Руководство по физиологии труда. Под ред. проф. Виноградова М. И. Москва, 1969. — С. 156.
6. Шеррер Ж. Физиология труда. Москва, 1973. — С. 204.

Библиографическое описание: Zaitsev, O. Objective value of commodities, its definition and measurement [Text] / O. Zaitsev // Scientific Letters of Academic Society of Michal Baludansky. — 2016. — Voiume 4, № 6, — P. 184 — 186.

Зайцев Олександр Васильович,
к.е.н., доцент кафедри фінансів і кредиту,
Сумський державний університет,
учбово-навчальний інститут фінансів, економіки та менеджменту імені Олега Балацького,
E-mail: zavdnevniki@ukr.net

ОБ'ЄКТИВНА ВАРТІСТЬ ТОВАРІВ, ЇЇ ВИЗНАЧЕННЯ ТА ВИМІРЮВАННЯ

Джон Мейнард Кейнс у своїй «Загальній теорії зайнятості, процента і грошей» (1936) на початку «Глави 4. Вибір одиниць виміру» писав: «... ми спробуємо внести ясність у деякі заплутані питання ...» і далі говорить про одне з таких питань: «... по-перше, вибір одиниць виміру, придатних для дослідження економічної системи в цілому ... ». Далі Д. М. Кейнс критикує професора Пігу у зв'язку з тим, що «... він вводить в завуальованому вигляді зміни у вартості ... (виділено Кейнсом)». Потім Кейнс написав дуже важливу думку: «Я вважаю, що поняття, яке хотів би сформулювати проф. Пігу, має сенс і є необхідним для економічного аналізу. Але, поки не буде прийнята задовільна система його вимірювання, точне визначення цього поняття — завдання нездійсненне» [1]. Отже, існує показник, про який говорить А. С. Пігу, і Д. М. Кейнс такий показник не відкидає, але, оскільки такий показник досі не вимірюється то він, отже, не може бути використаний на практиці.

Про питання виміру вартості, яка вимірюється не грошима, а має інший індикатор (показник) вимірювання, — йтиметься в цій статті. Зараз вартісні показники мають грошову міру, іншими словами вони вимірюються лише грошима. Грошовий показник вартості з'являється в результаті продажу товарів або після оплати представлених послуг. Якщо факт продажу товару або послуги стався (мав місце, був), то це значить, їх вартість в даному місці в цей час дорівнює сумі грошей, яку за них заплатили. Така суть формування (появи) грошової міри вартості.

Давайте подивимося уважніше.

Коли продаються товари і послуги, то поряд з ними знаходяться люди — продавці і покупці. Це вони домовляються про величину вартості у вигляді суми грошей. Отже, в першу чергу, грошова вартість — це результат згоди між людьми в момент купівлі / продажу товарів або послуг. Безумовно, на цю згоду впливає багато інших чинників, але в підсумку, саме згода між продавцем і покупцем є завершальним фактором, який визначає величину грошової вартості остаточно. Тому ми будемо називати таку вартість товарів і послуг суб'єктивною вартістю.

Однак, є й інша оцінка вартості товарів і послуг, яка не залежить від людського

згоди, яка не залежить від договору між людьми, яка не залежить від бажань людей. Таку вартість назвемо об'єктивною вартістю.

Про таку оцінку вартості говорив пер Англії, професор анатомії і музики, доктор фізики, винахідник копіювальної машини, людина, яка отримала медичну освіту в університетах Лейдена, Парижа і Оксфорда — Вільям Петті (1623-1687). Він розрізняв так звані «політичні» і «природні ціни». Під «політичними цінами» Петті розумів постійно мінливі ринкові ціни, а під «природними» — певну кількість праці, витраченої на виробництво товарів. Виходячи з нашої формулювання термінів «політичні ціни» у Петті — це суб'єктивна вартість, а його «природні ціни» — об'єктивна вартість.

В один час з Петті і не залежно від нього підданий Франції П'єр Буагільбер (1646-1714) у своїх роботах також розрізняв «ринкову ціну» і «істинну вартість». Він вважав, якщо «ринкові ціни» — випадкові, то «справжня вартість» закономірна, визначається працею, витраченою на виробництво товару. Її величину Буагільбер визначав робочим часом. «Істинну вартість» П'єр Буагільбер брав за основу пропорційного обміну. Таким чином Буагільберови «ринкові ціни» — є суб'єктивна вартість, а його «справжня вартість» характеризується нами як об'єктивна вартість.

Адам Сміт (1723-1790), філософ і економіст, навчався в університетах Глазго і Оксфорда, в університеті Глазго очолював кафедру філософії, викладав етику, право, політику і політичну економію. Давид Рікардо (1772-1823) навчався в торговій школі Амстердама. Самостійно вивчав математику, фізику, хімію, геологію, теологію, літературу. Був у складі керівного комітету Лондонської біржі, двічі обирався шерифом, був членом англійського парламенту. Рікардо, також як і Сміт, вважали, що товари свою мінову цінність формують з двох джерел — рідкості і кількості праці, яка необхідна для їх присвоєння. Існують товари, цінність яких визначається виключно їх рідкістю (скульптури, картини, рідкісні книги, монети). Цінність цих товарів не визначається кількістю праці, витраченої на їх виготовлення, і змінюється залежно від смаків, бажань і фінансових можливостей споживача. Однак, їх кількість у загальній масі товарів незначна. На думку Сміта і Рікардо мінова цінність переважної маси товарів визначається кількістю праці. Зауважимо, що у Сміта і Рікардо вже інша точка зору. На їхню думку, ціна товарів при обміні формується двома факторами: і рідкістю, тобто попитом і пропозицією, і кількістю праці, яке витрачено на їх виробництво. Іншими словами суб'єктивна вартість і об'єктивна вартість беруть участь у формуванні грошової ціни спільно.

Карл Маркс (1818-1883) в його книзі «Капітал» [2], [3] вважав вартість, яка вимірюється кількістю праці (це і є об'єктивна вартість у нашому термінологічному

позначенні), основою, стрижнем економічних процесів. Виходячи з цього, Маркс стверджував, що ринкові ціни (суб'єктивна вартість — в нашому термінологічному позначенні) падають або ростуть в результаті дії на них об'єктивної вартості. Послідовники економічного вчення К. Маркса згодом стали називати його економічну концепцію теорією трудової вартості.

Головне питання, на який вимагали відповідь як противники так послідовники теорії трудової вартості, був у минулому і залишається зараз таким. Як вимірювати вартість товару кількісно? Прихильники відповідали так. Оскільки вартість товару створюється працею, то величина вартості вимірюється кількістю праці, витраченої під час виробництва товару, і кількісно працю міряли робочим часом, тобто — часом роботи. На практиці вели підрахунок робочого часу фактичним урахуванням часу роботи. Наприклад, робітник, відпрацював на виробництві 8 годин, отже, він переніс на продукцію вартість рівну 8-ми годинам. Тоді противники резонно заперечували. Виходить, що коваль, який працював 8 годин у механічного молота, і охоронець, який контролює вхід і вихід робітників на підприємстві, який працював так само 8 годин, створюють однакову вартість? Прихильники відповідали, що праця коваля є складною, а складна праця створює в одиницю часу більшу вартість, ніж проста праця. Але після такої відповіді потрібно було б кількісно, цифрами і розрахунком показати, як у коваля за 8 годин його роботи може вийти вартість більше ніж за 8 годин роботи охоронця? Та й щодо праці охоронця не все однозначно. Безсумнівно, що в порівнянні з працею коваля праця охоронця є простішою. Іншими словами, охоронець за 8 годин роботи витрачає меншу кількість праці, ніж коваль. Але в порівнянні з працею прибиральниці праця охоронця, можливо, складніша, а може і не складніша, як визначити?

Фундаментом теорії трудової вартості визнається, як послідовниками, так і противниками цієї теорії, твір Карла Генріха Маркса «Капітал». У книзі першій, у відділі першому, в першому розділі — «Два фактори товару: споживна вартість і вартість», — Маркс описав формулу, за якою вартість стає чисельно розраховується. Наводимо дослівно абзац, в якому дана ця словесна формула. Спочатку на мові оригіналу, тому що К. Маркс написав свою роботу своєю рідною німецькою мовою. «Ein Gebrauchswert oder Gut hat also nur einen Wert, weil abstrakt menschliche Arbeit in ihm vergegenständlicht oder materialisiert ist. Wie nun die Größe seines Werts messen? Durch das Quantum der in ihm enthaltenen "wertbildenden Substanz", der Arbeit. Die Quantität der Arbeit selbst mißt sich an ihrer Zeitdauer, und die Arbeitszeit besitzt wieder ihren Maßstab an bestimmten Zeiteilen, wie Stunde, Tag usw.» [2]. У російському перекладі цитата була переведена в такій редакції:

«Итак, потребительная стоимость, или благо, имеет стоимость лишь потому, что в ней овеществлён, или материализован, абстрактно человеческий труд. Как же измерять величину ее стоимости? Очевидно, количеством содержащегося в ней труда, этой «создающей стоимость субстанции». Количество самого труда измеряется его продолжительностью, рабочим временем, а рабочее время находит, в свою очередь, свой масштаб в определенных долях времени, каковы: час, день и т. д.» [3, с. 47]. Звернемо увагу, що російськомовний переклад цієї цитати досить точний. А на англійську мову ця цитата була переведена так. «A use value, or useful article, therefore, has value only because human labour in the abstract has been embodied or materialised in it. Now, then, is the magnitude of this value to be measured? Plainly, by the quantity of the value-creating substance, the labour, contained in the article. The quantity of labour, however, is measured by its duration, and labour time in its turn finds its standard in weeks, days, and hours» [4].

В англійському перекладі є суттєва неточність. В останньому реченні в німецькому тексті мова йде про перерахунок робочого часу (Arbeitszeit) за допомогою масштабу (Maßstab) у частині часу (Zeitteilen) такі як годину, день (Stunde, Tag). В англійському перекладі «... labour ... is measured by its duration and labour time in its turn finds its standard-?? in ... days, and hours ». На нашу думку англійський термін «standard» (в перекладі українською — стандарт, норма) в цьому контексті не відповідає німецькому «Maßstab» (в перекладі українською — масштаб) і змінює зміст німецького викладу. На наш погляд, замість терміна «standard» необхідно застосувати англійське слово «scale» тобто — масштаб, яке, на нашу думку, вказує на необхідність перерахунку «labour time» у звичайні частини часу. Цей «scale» подібний «scale» в географічних картах, тільки в картах «scale» для відстані, а у нас «scale» для часу. Ми дозволимо собі перевести цю неточно перекладену фразу з німецької мови на англійську по іншому, але за змістом правильно. Переклад такий. «The quantity of labour, however, is measured by its time intervals, and labour time in its turn finds its scale in certain parts of usual time, such as hour, day, etc».

У такому викладенні стає зрозумілим механізм вимірювання величини вартості за допомогою робочого часу (labour time). Вказується, що робочий час перераховується за допомогою масштабу (scale) у звичний для нас астрономічний час або, що одне і те ж, у сонячний час. Про що це може говорити? Очевидно про те, що «робочий час» і «астрономічний (сонячний) час» це не один і той же показник. І для того щоб отримати робочий час в зрозумілому нам вимірі (в одиницях сонячного часу), його необхідно певним чином перерахувати за допомогою якогось показника, який пов'язаний з

сонячним часом. Іншими словами, робочий час — це не сонячний час, це не той час, яким ми користуємося в повсякденному житті, це не той час, який показують механічні або електронні годинники. Сонячний час виступає лише складовою частиною в показнику масштабу (scale).

Час — це показник руху, який постійно повторюється. Щоранку Сонце сходить, і проміжок від сходу Сонця до наступного його сходу прийнято вважати добою. Розподіл доби на 24 частини породжує показник — 1 годину. Година ділиться на хвилини і на секунди. Всі ці показники пов'язані з рухом Сонця і тому називаються астрономічним часом або сонячним часом. Місяць обертається навколо Землі, іншими словами, Місяць повторює свій рух навколо Землі, а, значить, існує місячне час. Також, існує марсіанський час і юпітеріанський час. Звертаємо увагу, що вимірювання часом характеризує повторюваність рухів того об'єкта, який має таке своє власне рухове повторення. Не обов'язково повторювані рухи повинні бути однаковими. Різні по тривалості повторення — теж ознака часу такого об'єкта. Відомо, що Місяць сповільнює свій рух навколо Землі, проте місячне час триває. Тривалість місячного місяця не змінюється, проте «scale» місячного місяця до земного року змінюється.

У людини є його власний, притаманний тільки людині, філософською термінологією — іманентний показник руху, який постійно повторюється. Це удари серця, які постійно повторюються, поки людина живе. Биття серця — це ознака часу людського життя. Але загально прийнято вимірювати час людського життя не серцевими ударами, а рухом Землі навколо Сонця, тобто, роками. Однак сонячний (земний) час не замінює людського часу. З припиненням відліку часу у вигляді руху серця інші види відліку часу людина вже не використовує. Можна стверджувати, що сума ударів серця в продовження всього життя — це показник часу життя людини. З іншого боку рух серця людини характеризується його пульсом.

Отже, сума ударів пульсу під час праці людини — це показник часу праці людини.

Сума ударів пульсу під час конкретного виду праці — це і є кількісний показник, що характеризує величину вартості, перенесеної на товар.

Вимірювання людської праці за допомогою робочого часу стають чисельно характеризуєми і легко визначаються при використанні методу підрахунку суми пульсових ударів у людини під час його роботи. Цей метод в даний час широко використовується в спортивній та космічній медицині для планування, визначення та дозування роботи. Прийшов час використовувати його і в економічних розрахунках.

Показник сумарної пульсової вартості визначає суму ударів пульсу людини

протягом часу його роботи. За початок відліку беруть частоту серцевих скорочень від 60 до 80 ударів на хвилину. Показник, наприклад «80 ударів на хвилину» це і є масштаб (scale), який переводить робочий час в звичайний сонячний час, тобто, 80 ударів пульсу (серця) дорівнюють одній звичайній хвилині.

Конкретні види праці можна розподілити на групи залежно від навантаження, використовуючи як показник частоту пульсу. У 1963 році в Англії Brown and Growden досліджували промислових робітників, пов'язаних з Slough Industrial Health Service і опублікували в «Slough Scales» такі дані, — залежність пульсу (ударів за хвилину) від робочого навантаження: легка робота — 60-100, помірна 100-125, важка 125-150, дуже важка 150-175 ударів за хвилину [5]. Групою вчених Франції, Швейцарії та Бельгії у 1967 була видана книга J. Scherrer «Physiologie du travail (ergonomie)» [6]. У цій книзі H.Monod and M.Pottier дають таку класифікацію робіт по частоті ударів серця: дуже легка робота — до 75, легка 75-100, помірна 100-125, важка 125-150, дуже важка 150-175, вкрай важка робота — більше 175 ударів за хвилину [6]. Прикладів таких досліджень можна навести дуже багато.

Тепер повернемося до прикладу з ковалем і охоронцем і розрахуємо вартість, тобто, кількість праці, яку вони переносять на продукцію свого підприємства. Нехай частота пульсу коваля під час його роботи зафіксована на рівні 130 ударів на хвилину. Тоді, за звичайну астрономічну (або сонячну) годину його роботи сумарна кількість ударів пульсу дорівнює 7800 ударів ($130 \text{ ударів за хвилину} \times 60 \text{ хвилин} = 7800 \text{ ударів}$). За зміну, за 8 астрономічних годин його роботи, кількість ударів пульсу складе 62400 ударів ($7800 \text{ ударів за годину} \times 8 \text{ годин} = 62400 \text{ ударів}$). За умови, що scale простої праці прийнято на рівні 80 ударів за хвилину, кількість праці коваля складає 780 хвилин ($62400 \text{ ударів} : 80 \text{ ударів на хвилину}$). Якщо перевести 780 хвилин у години, то виходить, що за 8 годин астрономічного земного часу роботи коваля кількість праці коваля (вартість) дорівнює 13 годинам ($780 \text{ хвилин} : 60 \text{ хвилин на годину} = 13 \text{ годин}$). Частота пульсу охоронця під час його роботи зафіксована, припустимо, на рівні 100 ударів за хвилину. Тоді, за астрономічну годину його роботи, сумарна кількість ударів пульсу дорівнює 6000 ударів ($100 \text{ ударів на хвилину} \times 60 \text{ хвилин} = 6000 \text{ ударів}$). За зміну, за 8 астрономічних годин його роботи, кількість ударів пульсу складе 48000 ударів ($6000 \text{ ударів на годину} \times 8 \text{ годин} = 48000 \text{ ударів}$). За умови, що scale простої праці прийнятий на тому ж рівні 80 ударів на хвилину, кількість праці охоронця дорівнює 600 хвилин ($48000 \text{ ударів} : 80 \text{ ударів за хвилину}$). Якщо перевести 600 хвилин в години, то виходить, що за 8 годин астрономічного земного часу роботи охоронця кількість праці витраченої охоронцем (вартість) дорівнює 10 годинам ($600 \text{ хв.} : 60 \text{ хв.} = 10 \text{ годин}$).

Подібним чином легко розраховується кількість праці, а значить і вартість. Однак необхідно пам'ятати, що розрахована таким способом кількість праці є вартістю тільки живої праці на конкретному підприємстві, і це той показник, який в класичній політекономії позначається як $(m + v)$. При перенесенні величини вартості на продукцію від засобів і предметів праці, тобто при знаходженні (c) і приєднання його до $(m + v)$, визначається товарна вартість продукції. А для визначення мінової вартості товару застосовується інший спосіб обчислення вартості, хоча в основі лежить зазначений вище механізм.

Механізм розрахунку об'єктивної вартості товарів, яка являє собою вимір кількості праці сумою пульсових ударів, — це поки дискусійне положення. Вартість з биттям серця людини ще не пов'язував ніхто. Однак, залежність частоти пульсу від тяжкості роботи — це природний факт. І дуже цікавою і тепер зрозумілою стає така фраза К. Маркса в його «Капіталі». У книзі першій, у розділі VII, розділі 3 — ««Остання година» Сеніора» наприкінці передостаннього абзацу Маркс написав: «З іншого боку, — серце людини — дивовижна річ, особливо, якщо людина носить серце в своєму гаманці ...» [3, с.239].

Таким чином, підсумовуємо.

Перше, вартість кількісно вимірюється і розраховується.

Друге, таким способом розраховану вартість неможливо штучно збільшувати або зменшувати. Це дійсно об'єктивний показник вартості, який не залежить від бажань і думок людей.

Третє. Теоретичні дослідження показали, що об'єктивна вартість починає змінюватися ще до того, як починають мінятися грошові показники.

Ми припускаємо, що знайшли новий механізм ранньої діагностики економічних і фінансових процесів. Але це вимагає практичної перевірки. Четверте, об'єктивна вартість цілком може, і на нашу думку повинна використовуватися в економічних і фінансових розрахунках в поєднанні з грошовими оцінками. Відповіді на питання про те, як використовувати об'єктивну вартість поряд з суб'єктивними показниками вартості і до яких результатів це призведе — і є подальший розвиток нашого наукового дослідження.

На завершення хочу висловити глибоку вдячність кандидату філологічних наук, доценту кафедри теорії та практики перекладу СумДУ Барановій Світлані Володимирівні, без допомоги якої ця стаття не могла б вийти англійською мовою.

Посилання:

1. Keynes J. M. The General Theory of Employment, Interest and Money. 1936. [To look: <https://www.marxists.org/reference/subject/economics/keynes/general-theory/>].
2. Marx K. Das Kapital. Kritik der politischen Ökonomie. Band I. 1864. [To look: http://www.mlwerke.de/me/me23/me23_000.htm].
3. Маркс К. Капитал. Критика политической экономии. // Маркс К., Энгельс Ф., ПСС, Гос. изд-во полит. лит-ры, — М., 1960 г., Т. 23, 812 с.
4. Marx K. Capital. A Critique of Political Economy. Volume I. 1887. [To look: <https://www.marxists.org/archive/marx/works/1867-c1/>].
5. Руководство по физиологии труда. Под ред. проф. Виноградова М. И. Москва, 1969. — С. 156.
6. Шеррер Ж. Физиология труда. Москва, 1973. — С. 204.

Бібліографічний опис: Zaitsev, O. Objective value of commodities, its definition and measurement [Text] / O. Zaitsev // Scientific Letters of Academic Society of Michal Baludansky. — 2016. — Volume 4, № 6, — P. 184 — 186.